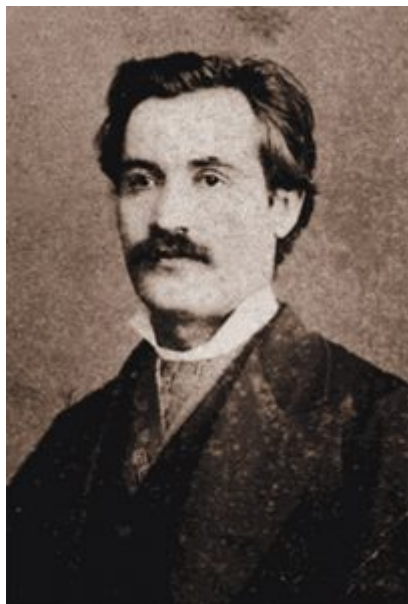

[MULTE AM AVUT DE ZIS...”] – de Mihai Eminescu [10 decembrie 1877]

Multe am avut de zis când ai noștri au trecut Dunărea și cu grijă am întrebat de tocmele de zăpăsi și chezășie, ca Stan pășitul, care nu crede cu una cu două câte i se spun, ci vrea să aibă iscălitură la mână, ca să poată apoi să se judece răzășește până-n pânzele albe când ar fi să aibă gâlceavă cu boierii cei mari, că până la împăratul rabzi încăieratul având înscris, dar încă fără dânsul.

Dar de s-a putut, de nu s-a putut, e altă întrebare; numai noi știam vorba ceea: „La tocmeală dușmănește, dar la plată frățește” și o țineam una și bună cu zăpăsiul nostru. Cu toată cinstea ce ni se făcea, noi ne făceam că nu pricepem și iar mai aduceam vorba la înscris. De s-a făcut, de nu, guvernul știe și treaba lui e.

La vreme de pace vom mai avea noi o vorbă de vorbit împreună și socoteli de descurcat și multe de pus la cale, nu de alta decât de dragoste pentru d-nii din Dealul Mitropoliei, că nu le-i asta întâi și n-am voi să-i trecem poliță la nimeni, ci

tot pe seama noastră să rămâie.

Azi însă le punem toate la o parte și mulțămim lui Dumnezeu că vedem pe M. S. vesel și sănătos în mijlocul nostru și că-l putem întâmpina cu „Bun sositul între noi!”.

Căci cât despre partea M. Sale, netăgăduit este și va fi că ce-a stat în putința unui om cu bine și cu noroc au împlinit. Cel nevoiaș, norocul lui când nu întâlnește dușmani în drum; iar cel voinic, norocul dușmanilor că nu-l întâlnesc pre el. Și n-au avut acest noroc dușmanii, căci odată lucrul hotărât, nu mai încăpea multă vorbă și viteaza noastră oștire, cu minte de bătrân, putere de tânăr și îndrăzneală de nebun, au trecut Dunărea și s-au așezat zid, unde era primejdia mai mare și mai multă laudă de câștigat. Căci n-au întrebat câți dușmani sunt, ci unde sunt și la vreme de mare cumpănă au aruncat sabia ei într-o parte. Decât un an corb, mai bine o zi șoim! și-au zis voinicii, și unde trebuia vitejie, cu vitejie, unde trebuia bună chibzuială, cu chibzuială s-au purtat. Datoria lor au împlinit-o cu strălucire și nu dorim decât ca tot așa să rămâie.

Nu dar din mândrie deșartă, nici pentru ochii vecinilor lăudăm pe-ai noștri, căci nimeni nu trăiește în lume numai pentru ca vecinul să aibă părere bună despre dânsul.

Creadă vecinii ce-or pofti, numai să ne știm noi că suntem în toată virtutea și că avem ce ne trebuie. Căci soarta armelor este-n mâinele lui Dumnezeu și, dacă S-a îndurat să răsplătească dușmanului relele ce le-am suferit în trecut, nu trebuie să ne mândrim mult, ci să ne bucurăm în liniștea sufletului c-au ieșit gâlceava la capăt bun pentru noi și s-avem nădejde că în curând vom avea pace, căci „pace preste pace” zice Domnul prin Isaia prorocul, și cine cunoaște ce dar are ea, cu nimeni nu se sfădește.

MIHAI EMINESCU
OPERA POLITICA

1 noiembrie 1877 – 15 februarie 1880

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Vol X

Mihai-Eminescu.Ro